

[Vestergaard Eriksen.]

tabt på gulvet, og jo længere det går under de nuværende former, desto længere kommer vi hen i den del, som samfundet absolut ikke ønsker.

Er der nogle imellem, som måske ønsker at give en vis indoktrinering til børnene, så må det i hvert fald kunne foregå uden for den obligatoriske skoletid. Det må være noget, forældrene selv kan finde ud af. Jeg vil sådan set sige, det ville være det bedste. Det må i alt fald ikke være i skolerne; så kommer det f.eks. ikke til at præge en hel klasse, hvis der blot er nogle stykker, der lader sig påvirke kraftigt af en enkelt lærer.

Til alt held tror jeg ikke, at det er den store part af lærerne, der påvirker i denne retning, men der er nok en vis procentdel, vi stadig væk kan hentyde til, og det er alvorligt, og det er beklageligt. Det er også med til at fremme et vist klasseskel, ikke alene mellem børnene, men også i de kommende årtier imellem de enkelte borgere, og det må jo være det, vi bl.a. skulle være med til at holde nede, da man formoder, man har fået disse klasseskel nedbrudt. Det kan jeg altså desværre ikke se er sket, det beklager jeg.

Jeg tror, børnene har bedst af at være i hjemmene som helt små, indtil de skal til at gå i skole, og derfor må der være en mulighed for, at samfundet simpelt hen kunne drives og udbygges, at vi trods alt prøver at skabe samfundet sådan, at der igen bliver muligheder for, at de enkelte husmødre kan gå hjemme og passe deres børn, i alt fald så længe børnene er mindreårige. For vi ved, at i det øjeblik forældrene giver afkald på dem om dagen, så er der som sagt mulighed for en indoktrinering, eller hvad det nu kan være, og det mener jeg er helt forkasteligt.

Men der er heller ingen tvivl om andet, end at det er noget, der går igen ved de højere uddannelser. Jeg kender til et eksempel, og endda inden for egen familie, hvor én skulle på første år til højere uddannelse, han skulle være lærer. Han har

givet afkald på dette år, fordi man faktisk skulle til at sidde som i børnehaverne og tegne og skrive, ikke til nogen som helst nytte. Han fandt, at dette år ikke ville blive til nogen fordel for ham. Han fortsætter til næste år. Er det den måde, vi skal udbygge uddannelsen på, spørger jeg. Det er da vel ikke børn, vi skal til at uddanne, når de er 14-15 år? De er måske ikke voksne, men det er da i alt fald en helt forkert måde at gribe det an på, og det kalder jeg en klar indoktrinering, enten af den ene eller anden art, men der er ingen tvivl om, hvordan arten bliver.

Der er også en anden ting, jeg gerne vil nævne, og som påvirker stærkt. Det er vores litteratur, det er vores skoleradio og fjernsyn. Det påvirker ikke alene børnene, det påvirker samfundet i sin helhed. Hvad er det for en slags beskidd litteratur, en del af den, vi har? Sådan vil jeg kalde det. Vi kan ikke være det bekendt. Vi kan ikke engang være bekendt at kræve penge for den, det er min personlige opfattelse. Meget af det, som går i skoleradioen, meget af det, som sendes i fjernsynet, finder jeg ganske klart går i ensidig retning, så stærkt ensidig, at vi simpelt hen bør lade være med at tolerere sådanne ting. Jeg må sige, at jeg blev noget skuffet. Jeg troede, at sådan én som hr. Erhard Jakobsen havde haft en mulighed for at være med til at forhindre det gennem radorådet, men det kan være, det kommer, det håber jeg. Det er ting, vi skal være vågne over for både nu og fremover.

Men vi vil altså ikke være med til nogen indoktrinering i skolen. Det må simpelt hen være forbudt, og det, det for skolen altså gælder om, er, at det er en så alsidig uddannelse som overhovedet muligt. Som sagt må lærerne have hvilken politisk opfattelse de vil, men den må bare ikke komme til at skinne igennem i skolerne. Jeg kender lidt til det, jeg kender det fra egen hånd. Jeg har trods alt — ikke for at kritisere de skoler, mine børn selv går i, det er ikke dér, jeg synes det største problem ligger, men